

[Madsen-Mygdal.]

kan vi ogsaa mere roligt og lidenskabsløst drøfte, hvorledes det gik med dette Forsøg. Det gik saaledes, at denne Regulering af Valutahandelen brød sammen, da der var gaaet 3—4 Maanedere.

Nu skal jeg indrømme, at det, der her foreslaas, paa et væsentligt Punkt afviger fra det, der blev gennemført i 1924. Ogsaa den Gang var der Aflevering af Valuta i et Omfang, som det maatte anses for nødvendigt, men det Forslag, der her foreligger, gaar videre og er for saa vidt mere effektivt, som der her foreslaas den vigtige Bestemmelse, at enhver Vareindførsel under denne Ordning skal være betinget af, at der foreligger Attest for Valutadækning.

Dette er meget vidtgaaende, og jeg tør vel ogsaa nok sige, at hvis denne Lov vedtages og dette Forsøg gøres, saa er det sidste Skridt ad denne Vej gjort, og hvis det viser sig, at heller ikke dette kan gennemføres, saa tror jeg ikke, man kan komme videre ad denne Vej.

Der opnaas ved dette Krav om Valutaattest for Indførsel af Varer et fuldstændigt Herredømme over, hvilken Import Valutaen bliver anvendt til, men til Gengæld bliver der ogsaa et saa mægtigt administrativt Arbejde — det er let nok at vedtage saadan en Lov paa en Eftermiddag, men naar den skal føres ud i Livet, saa bliver det knap saa let —, der bliver et saa mægtigt Fordelingsarbejde, at der kan være Grund til at betvivle, om det overhovedet er et Arbejde, der kan præsteres og udføres paa en tilfredsstillende Maade. Men herom vil der jo, forudsat at Loven vedtages, ret hurtigt kunne indvindes Erfaring, og disse Erfaringer bør da være bestemmende for, hvorvidt denne Ordning kan opretholdes eller den igen maa forlades.

Den anden Omstændighed, der kan give Anledning til Betænkeligheder, er den, at Valutaen skal afleveres til den paa Børsen fastsatte Kurs. Det lyder meget godt: „til den paa Børsen fastsatte Kurs“, men vi ved alle, hvorledes det forholder sig med denne Kurs. Der er jo ikke nogen fri Notering. Der foregaar ikke i Dag, og det kommer der heller ikke til, naar denne Lov er vedtaget, nogen fri Handel med Valuta, der er hverken Tilbud eller Efterspørgsel. Der kunde lige saa godt staa „den af Natio-

nalbanken fastsatte Kurs“. Og i Virkeligheden er det heller ikke Nationalbanken, der fastsætter Kursen; for saa længe vi fastholder Ønsket — og anser det for rigtigt at fastholde dette Ønske — om, at den danske Krone i alt væsentligt følger Sterling, saa længe vi fastholder dette, er det en kunstig Notering, der bestemmes af Forholdenes Udvikling paa den anden Side Nordsøen.

Men jeg vil gerne her gøre opmærksom paa, at derved anbringer vi vort Lands Pengevæsen i den ejendommelige Situation, at den seddeludstedende Bank bliver i Stand til at øge Seddelmængden, uden at dette i mindste Maade paavirker Kronekursen i Øjeblikket. I Øjeblikket, for jeg maa rigtignok føje til, at det kan godt faa sin store Betydning, og det kan godt skabe store Vanskeligheder den Dag, vi igen ønsker at stabilisere og binde den danske Krone; og det bør ingen her i Rigsdagen lukke Øjnene for, det er et Forhold, som man til enhver Tid bør holde sig for Øje, at vi jo dog ønsker en Gang igen paa et eller andet Trin at fastlægge Kroneværdien. Dette er ensbetydende med, at den naturlige Regulator fjernes, og det er ikke nogen ufarlig Tilstand.

Der er — som det blev fremhævet af den højtærede Handelsminister og ogsaa af det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen — under de Forhandlinger, der har været ført i de sidste Dage, fra alle Sider, fra Erhvervene, fra Sparekassers og Bankers Side, med fuld Føje rejst Krav om Lempelser i den nugældende Kreditindskrænkning, og det vil ganske sikkert vise sig nødvendigt i nogen Maade at imødekomme disse Ønsker.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen fremsatte en Udtalelse, der kunde opfattes som en Kritik overfor Nationalbanken med Hensyn til den Kreditgivning, denne Bank har ført i Øjeblikket. Jeg tror ikke, den Kritik er berettiget; jeg staar ikke som Defensor for Nationalbanken, men vi kan ikke forlange begge Dele af Nationalbanken, og hellere end at rejse Kritik mod Nationalbanken vilde jeg sætte Pris paa, om det ærede Medlem tør tage Ansvaret for at give Nationalbanken Direktiver; det er let nok at kritisere, men man kan ikke baade det ene og det andet, man kan ikke baade blæse og have Mel i Munden. Og hvis vi vil have